

Operation fornøden. Med Trosmod og ydmyg hengiven i Guds Vilje gik hun imod den svære Stund, og styrkede ved sin Sjælskraft alle sine Venner. En kærlig Veninde tog alle ydre Bekymringer fra hende. Operationen gik heldig, og snart kunde hun forlade Diakonissestiftelsen, hvor hun havde nydt den bedste Pleje. Hun følte sig som nyskabt, hun færdedes atter med Liv iblandt os, og i flere Maaneder var der intet Tegn til Tilbagefald. Men saa meget mere voldsomt tog Ondet til i Løbet af Sommeren, og det blev en sand Lidelsestid for hende, da hun savnede sin trofaste Veninde og Medarbejder i det daglige Husliv. Fru Børresen havde nemlig hele Vinteren været meget lidende, og efter Lægens Raad og Frøken Futtrups indtrængende Bønner var hun rejst til Sandefjord Bad, her blev hun saa syg, saa hun til begge Veninders dybe Sorg ikke kunde rejse tilbage før 9—10 Dage før Frøken Futtrups Død.

Frøken Futtrup lod ingen ane, hvor syg hun var, man vidste kun, at hun vedblev sin Undervisning. Tilskyndet af en ængstelig Forudfølelse rejste Fru Wesenberg først i August til Hejls for at være hos hende, og hun blev aldeles forfærdet ved at se den Forandring, der var indtraadt. Til Trods for de ulideligste Smerter fortsatte hun sin Gerning, og med Døden i Hjertet og næsten ude af Stand til at kunne røre sig, gennemførte hun de vante dramatiske Arbejder til Modersmaalets Fremvækst og Pleje, som hun til Elevernes store Glæde lod dem ende Skoleaaret med. Hun *maatte* høre op en Uge for tidligt, men da overgav hun sig ogsaa ganske til Fru Wesenbergs kærlige Omsorg ved Opbrudet og Hjemrejsen. Jernbanekørselen var hende i højeste Grad pinlig, og den korte Opfriskelse ved Farten over Bæltet forsvandt snart paa Vejen gennem Sjælland, saa hun yderst medtagen blev ført ind i det lille stille Kammer, hvor hun 3 Uger efter, den 13. September udaandede med fuld Bevidsthed, beredt til at følge sin Frelser ind i de levendes Land.

Jordfæstelsen fandt Sted den 18. September fra *Immanuelskirken*, der var hende saa kær, og hvor Vennerne nu for sidste Gang samledes om hendes Baare. Pastor Jungersen, Pastor Diemer fra Hejls og hendes kære gamle Lærer fra Barndomsaarene, Pastor Lund bragte hende i varme Ord deres sidste Farvel.

Man har tilladt mig at anføre nedenstaaende skriftlige Udtalelser, der sammen med Fru Wesenbergs og Frøken Hancks Bedømmelse vil give et nogenlunde helt Billede af Frøken Futtrups Personlighed.

Fru Vilhelmine Hansen skriver i Brev af 8. December 1896: